

Koda: AG 13

SPLETNA POŠAST, RAČUNALNIŠKA MIŠKA IN TELEFONSKI ŠKRAT

Lutkovna igra

2013

Liki

SPLETNA POŠAST
RAČUNALNIŠKA MIŠKA
TELEFONSKI ŠKRAT
VRANA
VEVERICA
KANARČEK
SKUPINA OTROK (morda v ozadju in samo opazovani)

Opomba avtorice

Otroci lahko nekaj časa sedijo pred računalniki in se ukvarjajo s pametnimi elektronskimi napravami, vendar naj poleg tega ohranijo tudi prijateljstvo z vrstniki in stik z naravo.

Povzetek

Spletna pošast, Računalniška miška in Telefonski škrat načrtujejo ugrabitev otrok. Odločijo se, da jih bodo popolnoma zaslužnili. Otroke hočejo odmakniti od vsega drugega in od njih zahtevati, da se bodo ukvarjali samo z računalniki in drugimi dosežki moderne tehnologije. Vrana, Veverica in Kanarček preprečijo ugrabitev in otroke rešijo. Prizadevajo si, da bi otroci spet vzljubili prijatelje, naravo in knjige. Na koncu se vsi sporazumejo, da je mogoče početi in združiti oboje, seveda po pameti in s pravo mero.

Starostna stopnja

5+ (OTROCI)

1. slika

NA PROSTEM, VISOKA HIŠA NA DESNI STRANI

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Telefonski škrat, greva, pohitiva! Ugrabiti morava otroke. Postalni bodo najini ujetniki in midva bova z njimi storila, kar naju je volja.

TELEFONSKI ŠKRAT: Da, Računalniška miška, prav imaš. Zavladata jim bova in potem naju bodo v vsem ubogali.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Poiščiva še Spletno pošast, da nama bo pomagala.

TELEFONSKI ŠKRAT: Hitro k njej. Računalniška miška, zakaj si tako počasna? Mudi se nama. Kaj če se najde kdo, ki bi naju hotel ustaviti?

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Ne morem hitreje. Saj vidiš, da se trudim. Joj, av, spotaknila sem se ob korenino.

TELEFONSKI ŠKRAT: Res si nerodna. Hitreje, hitreje, da bova prej pri Spletni pošasti. Poglej, kako sem jaz hiter in spreten. Hop, hop, zdaj sem, zdaj tja. Vse zmorem. Moj glas lahko slišijo kjerkoli. Živim v pametnem telefonu in tudi jaz sem zelo pameten.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Mene so že mnogi zamenjali z novejšim modelom, takim brez repka in z lučko, a se ne dam. Nekateri me sploh ne potrebujejo več, ker se tipke ali zaslona dotikajo samo s prstom. Bom že pohitela. Presenečen boš, kako sem hitra. Na ekranu s puščico smuknem v sleherni kotiček. Prave miške, takšne hišne in one poljske, pa naravnost preziram. Kar naprej kaj glodajo in zelo smrdijo.

TELEFONSKI ŠKRAT: To je res. Tudi jaz jih ne maram. Pa kako gledajo s tistimi črnimi očesci, kot da bi hotele pregrizniti kak kabel ali pa s tačkami umazati moj ekran. Fej. Brskajo za hrano, migajo z repki in mencajo s tačkami. Nobenega dostojanstva nimajo.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Tako je. Vsekakor. In povsod puščajo svoje kakce, nesramnice. Poglej mene, kako sem čista, čista in gladka. Navadne miši se družijo v skupinah, cvilijo in se grdo obnašajo. Po plastični podlagi se sprehajam sama, spretna sem in domiselna. Že res, da me vodi tuja roka, toda jaz sem jaz. Čisto zadovoljna sem sama s sabo. Vse zmorem, mogočna sem in posebna.

TELEFONSKI ŠKRAT: Prav. Pretiravati pa tudi ni treba. Pohiti vendar! Spletna pošast stanuje v tretjem nadstropju. Morala bova kar peš. Že zdaj se veselim, kako bova ugrabila otroke. Bodo že videli!

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Tretje nadstropje? To bo zelo naporno. Toda če pomislim, da bodo otroci moji ujetniki, se bom skušala potruditi.

TELEFONSKI ŠKRAT: Kako sopihaš. Morala boš več telovaditi.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Lepo te prosim! Saj vendar ves čas hitim sem in tja po podlagi. Kaj bi sploh rad? Nisem Tina Maze, ampak samo računalniška miška. No, vseeno sem res ponosna, koliko pravzaprav zmorem.

TELEFONSKI ŠKRAT: Prej si se pretirano hvalila. Nekaj res zmoreš, vsega pa ne. *Ustavita se pred visoko hišo.* Tukaj sva. Saj ni nujno, da se povzpneva v tretje nadstropje. Spletno pošast lahko kar pokličeva. Gotovo naju bo slišala.

TELEFONSKI ŠKRAT, RAČUNALNIŠKA MIŠKA: *Kličeta pred visoko hišo, v kateri stanuje Spletna pošast.* Spletna pošast, Spletna pošast, pridi, da bomo ugrabili otroke!

SPLETNA POŠAST: *Pogleda skoz okno.* Ne motita me, ker spim. Potovala sem sem in tja ter poskakovala z enega konca na drugi konec, zato sem zelo utrujena. Ves svet sem obredla. Smuknila sem v vse fejsbuke in tviterje, prečesala frendeflirt in druge zmenkarije. Pregledala sem na tisoče podatkov. Sodelovala sem pri kraji filmov in poslušanju dolgočasne glasbe. Toliko vsega je bilo, joj, joj. Preveč za starejšo Spletno pošast, ne še staro, vendar nekako srednjih let. Oh, kako moram zehati.

TELEFONSKI ŠKRAT: Spletna pošast, zbudi se! Čaka nas pomembna naloga. Ujeli bomo otroke. Postali bodo naši sužnji, mi pa bomo zavladali svetu.

SPLETNA POŠAST: Dobra zamisel. *Pride iz hiše.* Čeprav sem zelo zaspana, moram takoj povedati, da bomo najprej izbrali nekoga, ki nas bo vodil. Imeti je treba predsednico ali predsednika. Veliko izbire ni, zagotovo pa vem, da sem najbolj primerna jaz.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Ali prav slišim?

TELEFONSKI ŠKRAT: Tudi jaz se čudim, čeprav sem marsičesa navajen, celo prisluškovanja in takih reči.

SPLETNA POŠAST: Tako je in nič drugače. Vodila vaju bom, kot je treba in kot se spodobi. Jaz bom predsednica in konec. Ni treba glasovati in dvigati rok. Kdor je pameten in spreten, vodi druge. V naši trojici pa sem to vsekakor jaz. Dobro sem se odločila.

TELEFONSKI ŠKRAT: Če nas ne bi čakala tako pomembna naloga, bi se krepko sprl s tabo. Naravnost bi ti jih napel in ti povedal, kaj mislim o tebi.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Tudi jaz bi se razjezila, a nimam časa. Dobro, bodi predsednica. Če si že tako pametna, pa povej, kako se bomo vsega skupaj lotili.

SPLETNA POŠAST: Mi smo vrhunec pameti in tehnike, otroke pa bomo ujeli lepo po domače in preprosto, ha, ha. Na poti, po kateri hodijo, bomo razpeli vrv, da se bodo spotaknili in se ujeli v nastavljeno mrežo. Mrežo bomo potegnili skupaj in stisnili, pa bo po njih.

TELEFONSKI ŠKRAT: Dobro si se domislila. Kje pa bomo razpeli mrežo?

SPLETNA POŠAST: Saj sem rekla, na poti, kjer mulci hodijo iz šole. Ujeli bomo skupino, ki še vedno hodi peš. Večino otrok starši prevažajo z avtomobili.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Res je tako. Otroci so pozabili, zakaj imajo noge. Sedijo pri računalnikih ali pred televizorji in bingljajo z nogami, tekajo in sprehajajo pa se bolj redko. Morda samo še pri telovadbi, ko učitelj zapiska na piščalko in se morajo razgibati. Čas je, da jim pokažemo, kdo je njihov gospodar. Gremo, hitro!

VSI:

Song 1

Otroke bomo ugrabili,
ponižne sužnje iz njih naredili.
Ves dan bodo v računalnike zijali
in vse prijatelje izdali.
Napravili bodo klik klik
in se veselili pisanih slik.
Dotikali se bodo zaslona
in pred sabo zagledali muho ali slona.
Pozabili bodo na ves svet
in potovali z miško spet in spet.

2. slika

NA PROSTEM, SKRITI ZA GRMOVJEM

KANARČEK: Veverica, ali si slišala, kaj pripravljajo Računalniška miška, Telefonski škrat in Spletna pošast?

VEVERICA: Da, vse sem slišala. Strašno.

VRANA: Otrokom moramo pomagati.

KANARČEK: *Otrokom v dvorani.* Otroci, ste tudi vi slišali, kaj načrtujejo?

VEVERICA: Moramo se česa domisliti.

VRANA: Govorili so o vrvi in mreži. Vrv in mreža? Kot da živijo v kameni dobi.

KANARČEK: Če imajo tako neumen in nedomiseln načrt, mora biti naš podoben. Izkopali bomo globoko jamo, da bodo vsi trije padli vanjo.

VEVERICA: Dobra ideja. Da, tako bomo storili.

VRANA: Jaz pa bom s kljunom skljuvala vrv, da se bo že ob rahlem dotiku otrok pretrgala.

KANARČEK: Žal je moj kljun majhen in ne bom mogel pomagati.

VEVERICA: Nič zato, Kanarček, lepo poješ in prav ti si tisti, ki si se spomnil na globoko jamo. Pri delu nam boš pel in nam delal kratek čas. Ob lepi pesmi nam bo šlo vse skupaj bolje od rok.

VRANA: Računalniška miška, Telefonski škrat in Spletna pošast so pravi pravcati nepridipravi. Zaslužjiti hočejo otroke in zavladati svetu.

VEVERICA: To se ne sme zgoditi. Pohiteti je treba in jih pravi čas ustaviti.

KANARČEK: Lepo je sedeti pred televizorjem ali računalnikom, toda otroci morajo spoznati, da so v življenju tudi druge stvari. Treba se je srečavati s prijatelji. Čisto drugače je, če prijatelja ali prijateljico pogledaš v oči in poveš kaj lepega, kot pa da se pogovarjaš prek računalnika. No, lahko se zazreš tudi v njegov kljunček.

VRANA: S prijateljem potem greš v gozd in občuduješ visoka drevesa.

KANARČEK: Ustaviš se ob potoku in napraviš mlinček. *Otrokom v dvorani.* Otroci, ali ste že kdaj napravili mlinček?

VEVERICA: Voda tako prijetno žubori. Kolo se vrti in vse je čarobno svetlo.

VRANA: S prijateljico se odpraviva na bližnji grič in gledava, kako pisane so strehe hiš. Nad njimi se spreletavajo lepe vrane.

VEVERICA: Vrane so res zelo prikupne. V gozdu pa švigne po deblu kakšna ljubka in spretna veverica. Hitra je in gibčna. Videti je, kot da se ji zelo mudi.

KANARČEK: Veverice s prave pravcate lepote. Všeč so mi njihovi kožuščki, navdušen sem nad košatimi repi. Kanarčki smo v kletki, toda s svojo pesmijo osrečujemo osamljene ljudi. Ure in ure žvrgolimo in pri tem gledamo, kako lepo se nam ljudje nasmehnejo. Pesem za smeh, veselje, upanje in dobro voljo.

VRANA: Zdaj pa pojdimo. *Otrokom v dvorani*. Otroci, ali nam boste pomagali?

VSI:

Song 2

Veseli smo prijatelji,
dva pernata in ena s krznom.
Storili bomo, kar smo si zadali,
Glasno se vsi smejali
in otrokom hitro pomagali.
Odpreti jim moramo oči,
da bodo spoznali,
kaj jih v resnici veseli
in kaj prijetnega se v naravi zgodi.

3. slika

NA PROSTEM

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Čedalje bolj sem utrujena. Telefonski škrat, prehitro hodiš, komaj te dohajam. Že dvakrat sem se spotaknila. Av, boli.

TELEFONSKI ŠKRAT: Res si počasna. Če se boš pomikala tako po polžje, ne bomo nikamor prispeli. Do poti, po kateri bodo prišli otroci, je še daleč.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Ne primerjaj me s polžem. Ne maram poljskih in hišnih miši, polži pa se mi naravnost gnusijo. Kaj če bi se kateri izmed teh slinarjev spravil na moj hrbet?

TELEFONSKI ŠKRAT: Ali pa na maj ekran. Lezel bi po meni in za sabo puščal sluzasto sled. Kako neokusno!

SPLETNA POŠAST: Kaj vendar čvekata? Tukaj jaz ukazujem. Ne bom prenašala takšne lenobe in zaspanosti. Pustita zdaj pri miru miši, polže, gosenice, črve in ščurke. Nimamo časa za golazen in drhal. Mi smo vrhunec tehnologije, vzvišene in pametne naprave, lahko bi rekla, vzvišena in pametna bitja. Pot pod noge! Hitro naprej!

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Vidva se lahko hitro premikata, sama pa sem drugačna. Ti, poskočni Telefonski škrat, delaš celo prevale in premete, jaz pa sem precej okorna. Spletna pošast, spretna si kot kakšna športnica.

SPLETNA POŠAST: Tako je. Velikokrat me pohvalijo, kako dobro telovadim. Moram vama pokazati, kaj vse znam. *Telovadi*.

TELEFONSKI ŠKRAT: Imenitno. Pridružil se ti bom. *Telefonski škrat izvaja akrobacije*.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Sovražim poljske in hišne miši, toda zdaj bi mi prišlo prav, da bi imela njihove tačke in repke ter bi pokazala, kaj znam. Tako pa, ne morem...

SPLETNA POŠAST: Hop, hop, zdaj sem, zdaj tja.

TELEFONSKI ŠKRAT: Gor, dol, levo, desno. Postavim se na glavo. Dvignem nogo, stegnem roko. Pogled na levo, pogled na desno. Obrat in kroženje s telesom. Postaja mi vroče.

SPLETNA POŠAST: Poglejta ta skok! Hopla! *Močno pade*. Joj, kako sem se udarila. Zdi se mi, da sem si zlomila nogo.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Bom pogledala. Res, noga je močno otekla. Kost se je premaknila.

SPLETNA POŠAST: Kako je mogoče, da se mi je primerilo kaj tako strašnega? Najbolj spretna sem, najlepša in najbolj pogumna, najboljša in najbolj uspešna predsednica, zdaj pa to. Joj, joj, pomagajta!

RAČUNALNIŠKI ŠKRAT: Poiskal bom deščici. Plastično vrvico imam v žepu. Za vsak primer jo zmeraj nosim s seboj. Deščici bom tesno povil skupaj, da bo noga mirovala.

SPLETNA POŠAST: Ali se za pomembno predsednico spodobi, da šepa? Ogorčena sem in zelo jezna.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Jaz si ne bi mogla zlomiti noge, ker je nimam.

RAČUNALNIŠKI ŠKRAT: Joj, kako si pametna. Kar strmim. Kot da tega že sam ne bi opazil. Sicer pa je bolje, da molčiš. Gospa predsednica, nič se ne vznemirjaj, kmalu bo bolje.

SPLETNA POŠAST: O, jaz nesrečnica! Spletne pošasti smo zmeraj spretni. Potujemo po vsem svetu. Internet imamo v malem prstu. Vse, kar se dogaja, smo spletle in napletle. Spletne pošasti z zlomljeno nogo! Kaj takega! Nikomur ne povejta, da se mi je zgodila nesreča.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: To bo pa težko skriti, saj vendar šepaš.

SPLETNA POŠAST: Tega nočem slišati. Tišina! Kdo šepa? Jaz že ne. Alo, gremo! Dobro vesta, kaj je treba storiti.

Song 3

Zlomila sem si nogo,
zdaj je moje življenje nadvse togo.
Boli me, da je joj,
vendar jaz nisem noj,
da bi glavo skrivala v gnoj.
Družčina, le naprej,
res je, šepam,
toda vsakdo me poglej,
še sem računalniška spaka, hej.
Zmorem, hodim in hitim,
še malo, pa otroke v pest dobim.

4. slika

NA PROSTEM, SKRITI ZA GRMOVJEM

VRANA: Moramo biti previdni. Ne smejo nas opaziti. Kanarček, tvoja rumena barva je močno vpadljiva. Jaz sem temna in me ne morejo takoj opaziti.

VEVERICA: Kanarčkova rumena barva mi je zelo všeč. Lep je kot sonce.

KANARČEK: Kaj morem, tak sem.

VRANA: Če bodo kaj posumili, te bom skrila pod perutnico. Velika sem in močna, to bom z lahkoto storila.

KANARČEK: Hi, hi. Prav je, da me skriješ, draga Vrana. Pobegnil sem iz kletke. Deklica Mojca jo je pozabila zapreti. Okno je bilo odprto in odletel sem na svobodo. Priznam, da deklico Mojco pogrešam, toda svoboda je tako sladka. Lahko zletim, kamor koli hočem. Pred

mano sta polje in gozd. Vidim dolge ceste, jase me vabijo. Potoki se iskrijo kot svileni trakovi. Še na morje bi se lahko odpravil.

VEVERICA: Kaj vse se ti ponuja! Vesela sem, da sem se srečala s teboj, res vesela. Zdi se mi, da bova postala prijatelja. Zdaj pa moramo izvedeti, kam je hudobna trojica namenjena. Ne vem, ali je naš načrt, da bomo izkopalni luknjo, v resnici dober.

VRANA. Lahko bi se spomnili tudi česa drugega. Prav nič pa ne vemo o računalnikih, pametnih telefonih in podobnih napravah.

KANARČEK: Morda pa vedo otroci.

VEVERICA: *Otrokom v dvorani.* Otroci, ali znate uporabljati pametne in druge prenosne telefone, računalnike in preostale zapletene naprave?

VRANA: *Otrokom v dvorani.* Ali bi vseeno izkopalni luknjo, da bodo Računalniška miška, Telefonski škrat in Spletna pošast padli vanjo?

KANARČEK: Otroci pravijo, naj storimo tako. Pst, v bližini so naši sovražniki. Previdno!

VSI: *Tiho pojejo.*

Song 4

Luknjo bomo naredili,
v bližini hitro se poskrili.
Močno se bomo potrudili
in vanjo trojico zvabili.
Luknja bo globoka,
Spletna pošast že zdaj stoka.
Telefonski škrat se bo zvalil na nos,
Računalniški miški bo vsakdo kos.
Za bližnji grm se bomo skrili
in otroke nato pogumno rešili.

5. slika

NA PROSTEM

SPLETNA POŠAST: Kako zelo me boli noga. Joj, joj, kaj bo iz tega? *Pade po vsej dolžini.*

TELEFONSKI ŠKRAT: Malce še potrpi. Kmalu bomo prišli tja, kamor smo namenjeni.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Spletna pošast, mislim, da zdaj ne moreš biti več predsednica. Nogo imaš poškodovano, spotikaš se, padaš, nisi spretna in ničesar več ne zmoreš.

TELEFONSKI ŠKRAT: Da, morali bi te zamenjati.

SPLETNA POŠAST: Ne in ne. Samo jaz sem primerna za predsednico. Če se bosta umaknila, bom vse speljala sama. Dobro vem, kako pomembna sem v naši trojici. Prav nič se ne bo spremenilo. Tako bo, kot smo se odločili na začetku.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Pa saj se nismo odločili. Kar sama si se izbrala za predsednico.

SPLETNA POŠAST: Ne bi zdaj o tem, ni časa. Čakajo nas pomembnejše reči. Sploh pa se mi zdi, da je nekaj v ozadju, nekakšni strici ali nečaki, morda tete.

TELEFONSKI ŠKRAT: To si samo domišljaš.

SPLETNA POŠAST: Ne, čutim, kot da se kaj pripravlja. Previdnost ne bi bila odveč. *Spet pade.*

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Vidim nekaj grdega in rumenega, nekakšno kepico, lahko bi bil ptič ali pa rumena miška. Malce sem že slabovidna, ker sem računalniška miška starejšega tipa, takšna z repkom in brez lučke. Le kaj bi bilo to?

RAČUNALNIŠKI ŠKRAT: Nekaj se res premika. Kaj če je gozdni palček ali kakšna druga zoprna oseba iz gozda? Škrati moje vrste, telefonski škrati, stanujemo v pametnih telefonih in smo nekaj več od običajnih škratov in palčkov. Nekateri navadni palčki in škrati jo mahnejo v goro in kopljejo zlato, drugi plešejo ob ognju in se počutijo kot črni špicparklji ali cvrziške, tretji nabirajo zdravilna zelišča. Sicer pa, ho, spreten sem in uren. Pa ga imam, tega rumenega nepridiprava! *Ujame Kanarčka.*

SPLETNA POŠAST: To se ti je pa res posrečilo. Se vidi, da sem jaz tvoja predsednica. Ta bedni stvar naj bi bil stric iz ozadja, nečak ali teta? Ne, to je čisto navaden in boren vnuček iz ozadja. Tam, v ozadju, bi lahko kar ostal. Fej, kako je grd. Nobene elektronike ni v njem. Smešen je videti, prav oduren.

KANARČEK: Na pomoč! *Žalostno zapoje.*

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: A zdaj pa boš še klical na pomoč? Nihče ti ne more pomagati, prav nihče. Ujeli smo te, pridanič, tako kot bomo ujeli otroke. Le kaj si sploh nameraval, grda rumena gmota? Si prisluškoval, ali kaj?

SPLETNA POŠAST: Tudi meni je ta vnuk iz ozadja močno sumljiv. Najbrž je imel kakšne mokre želje.

TELEFONSKI ŠKRAT: Mokre ali suhe, treba mu je zvezati nožice in ga oviti z vrvico. Škoda, da nimamo kletke. Ne bo nam ušel.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Spletna pošast, daj plastično vrvico, ki smo jo ovili okoli deščic na tvoji poškodovani nogi.

SPLETNA POŠAST: Ne dam. Kako pa bom hodila?

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Daj, če ti rečem!

TELEFONSKI ŠKRAT: Boš pač malo bolj šepala, bolj te bo bolelo, a boš že zmogla.

SPLETNA POŠAST: Hudobneža, morilca, zlobneža, pošasti!

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Pošast si ti.

TELEFONSKI ŠKRAT: *Z vrvico ovije Kanarčka.* Tako, to je opravljeno. *Kanarčka spravi v nahrbtnik, tako da iz njega gleda samo rumena glavica.*

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Bomo že izvedeli, kaj je nameraval ta pernati nesramnež. Kar zob me boli, ko gledam to rumeno barvo. No, zob sicer nimam, ampak nekaj v notranjosti me pa res boli. Pametne naprave smo podobne ljudem. Bistroumni strokovnjaki ugotavljajo, da lahko podobno mislimo in občutimo kot ljudje, čeprav so prav oni tisti, ki so nas napravili. Če bomo ugrabili otroke, jih bomo vzgajali v sužnje. Nekega dne bomo mi vladarji. Saj bo tako, kaj pravita?

TELEFONSKI ŠKRAT: Natanko tako.

SPLETNA POŠAST: Joj, moja noga. Res sem že podobna ljudem, ko me tako močno boli. Enkrat jih useka v križu, drugič jih boli glava, tretjič imajo težave z jetri, četrtič jim kljuva v zobu...

Song 5

Noga me močno boli, joj, joj,
res ne vem, kaj bo z menoj.
Šepam, se spotikam,
vsakemu grmičku se umikam.
Zdaj sem tukaj, zdaj sem tam,
potlej se premikam spet drugam.
Moja noga ni več ravna,
še malo, pa ne bom več glavna.
Tega nikomur ne bom dovolila,
hej, močno se bom jezila.

Zgoraj sem in tukaj vztrajam,
vladam in se ne otajam.
Ni ga heroja, ki bil bi mi kos,
če bo treba, ga močno brcnem v nos.

Jezno. O, to pa že ne. Z zlomljeno nogo ali brez nje, še vedno sem glavna. Da, glavna in vaša pomembna in pametna predsednica! Ne bom ne umaknila – ne zlepa in ne zgrda. Vsi me morate ubogati. Podložniki, hitro, pot pod noge!

6. slika

NA PROSTEM, SKRITI ZA GRMOVJEM

VEVERICA: Strašno, kaj se nam je primerilo! Spletna pošast, Računalniška miška in Telefonski škrat so ugrabili našega Kanarčka. *Otrokom v dvorani.* Otroci, ali ste videli, kaj se je zgodilo?

VRANA: Vedno sem za akcijo. Morava ga rešiti.

VEVERICA: Saj, toda kako?

VRANA: Ko se bo zmračilo, bom odletela tja in ga osvobodila.

VEVERICA: Misliš, da se ti bo posrečilo?

VRANA: Mora se posrečiti. Nikoli ne smemo vreči puške v koruzo. Zmeraj se najde kakšna rešitev.

VEVERICA: O kakšni koruzi govoriš? Kje imaš puško?

VRANA: To se samo tako reče. V slovenskem jeziku se tudi vrane slikovito izražamo. Računalniške naprave pa se čedalje bolj pogovarjajo v angleščini. Dobro je znati tuje jezike, najbolj dragocen pa je domači, materni jezik. Moja mama je bila vrana, jaz sem vrana in krakam v vranjem jeziku.

VEVERICA: Oh, kako me poučuješ. Me veveričke govorimo samo svoj veveričji jezik.

VRANA: Jaz pa obvladam še katerega drugega. Človeškega, na primer, in se mi prav dobro zdi, da je tako.

VEVERICA: Že prav, kdaj drugič boš spregovorila v njem, zdaj pa mi povej, kako bova rešili prijatelja Kanarčka.

VRANA: Skrili se bova, potem pa bom hitro poletela in s kljunom ujela Kanarčka.

VEVERICA: Ne verjamem, da bo šlo tako gladko.

VRANA: Zaupati moraš vase in v svojo moč.

VEVERICA: Saj, toda poglej, kako drobne tačke imam.

VRANA: Tačke so drobne, možgani pod košatimi ušesci pa ti dobro služijo.

VEVERICA: Meniš, da je res tako?

VRANA: Pa tudi spretna si. Hitro se pomikaš po drevesnem deblu, košati rep kar šviga sem in tja.

VEVERICA: Kako pa ti bom lahko pomagala pri reševanju Kanarčka?

VRANA: Ob meni si. To zadošča. Če je prijatelj zraven, je vse lažje storiti. Zakaj pa so prijatelji? Skupaj smo močnejši, pa še pri srcu nas prijetno greje, da je tako.

VEVERICA: Daj, vrana, zakrakaj malo, tako lepo si to povedala.

VRANA: Ti pa pomahaj z repkom.

VEVERICA:

Song 6

Vrana se bo zapodila,
mojega dragega Kanarčka bo rešila.
Zletela bo visoko,
podala ji bom roko.
Če pa že ne roke,
pa svojo drobno tačko,
to bi prepodilo tudi jezno mačko.
Kanarček bo spet tukaj,
Vrana, nikar se preveč ne sukaj.
Hitro leti, pohiti in ukrepaj,
moramo spet biti skupaj.

7. slika

NA PROSTEM

KANARČEK: *Žalostno čivka. Čiv, čiv.*

SPLETNA POŠAST: Tiho, pernati sitnež!

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Kako predrzen je ta rumeni kljunač. Kdo bi si mislil!

TELEFONSKI ŠKRAT: Jaz sem tisti, ki ga moram nositi v nahrbtniku, in mi gre že pošteno na živce. Zdi se mi, kot da me s tem zoprnim čivkanjem kljuva v hrbet.

SPLETNA POŠAST: Mene pa še bolj boli noga. Malce se ustavimo in se nekoliko odpočijmo.

TELEFONSKI ŠKRAT: Nimamo časa za počitek. Saj veste, kaj moramo storiti. Otroci bodo že videli! Nič več ne bodo tekali po travnikih in se igrali na dvoriščih. Ne bodo brcali žoge in se vozili s kolesi. Konec bo rolkanja in smučanja. Ne bodo hodili na sprehode in v planine. Izlete jim bomo strogo prepovedali. Tudi z nogometom ne bo nič. Ne bomo jim dovolili, da bi zahajali v lutkovno gledališče. Ves čas bodo morali sedeti pred računalniki in televizorji ali pa v rokah vrteti telefone. Igrali bodo računalniške igrice in potovali po internetu. Čim bolj bodo igrice nasilne, bolje bo. Naj se navadijo, kako je treba živeti. Ljudje ves čas tekmujejo med seboj, spopadajo se in so nasilni drug do drugega. Pred računalniškim ekranom se bodo otroci vsega tega lepo naučili in svet se bo vrtel naprej.

SPLETNA POŠAST: To pa si dobro opisal. Besede si mi vzel z jezika. Otroci bodo naši ujetniki in sužnji. Ne bodo tekali za metulji, ne bodo opazili rože v cvetličnem lončku, na vrt pa se jim tako ali tako ne bo več ljubilo. Njihov hrbet bo postal trd, roke kot kakšne grablje in sčasoma se bodo še sami spremenili v podaljšek računalnika. Kako bo to imenitno! Zavladali bomo svetu. Ljudje so nas izdelali, toda to je že daleč v preteklosti, zdaj smo sami svoji gospodarji in pomembni.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Kako sem vesela, da se bo vse to zgodilo. Res sem dobre volje. Nekaj je zašumelo v zraku. Kaj se dogaja?

VRANA: *Hitro leti po zraku in iz nahrbtnika reši Kanarčka.*

SPLETNA POŠAST: Telefonski škrat, kako si pazil na ujetega Kanarčka? Vrana ti ga je z lahkoto ukradla. Vidim, da si zelo nesposoben. Najraje bi ti eno primazala.

TELEFONSKI ŠKRAT: Ne drzni si tega storiti. Vse se je zgodilo nepričakovano in hitro. Sploh nisem opazil, kaj se dogaja. Če se boš znašala nad mano, se bom zelo razjezil. Poklical bom druge telefonske škrate in ti bomo že pokazali, kako zlobni znamo biti.

SPLETNA POŠAST: Drugi telefonski škrati me sploh ne zanimajo. Samo ti si v naši družini. Vidim, da si zguba. Nobene koristi ni od tebe. Si gluhi in slepi, ali kaj? Se nisi mogel ubraniti vrane? Kaj sploh zmores?

KANARČEK. *Že v zraku.* Tudi gluhi in slepi marsikaj zmorejo. Ne smeš zastavljati takih vprašanj.

TELEFONSKI ŠKRAT: Tiho, rumeni, pernati pritlikavec. Da ne črhneš niti besede! Dvignil si se v zrak. To se ne bo dobro končalo. *Se zažene v pošast in jo skuša udariti.* Računalniška pošast, pazi se!

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Zdaj pa je dovolj! Svet se ne bo podrl, če je Vrana rešila Kanarčka. Če se bomo prepirali med seboj, ne bomo ničesar opravili. Gremo naprej! Nehajta se pričkati. Dovolj vaju imam. Računalniške miške potrebujemo vsaj malo miru.

SPLETNA POŠAST: *Jezno.*

Song 7

Nori, grdi škrat,
najraje bi ga zgrabila za vrat.
Ukradejo mu ptiča,
sam je pri tem butasta priča.
Telefon naj si nekam vtakne,
lahko se tudi spotakne,
elektronski možgani mu ne služijo.
Le zakaj se z njim sploh družimo?

8. slika

NA PROSTEM, SKRITI ZA GRMOVJEM

KANARČEK: Vrana, draga Vrana, ko bi ti vedela, kako sem ti hvaležen, da si me rešila. V nahrbtniku Telefonskega škrata sem se skoraj zadušil. Temno je bilo in zelo sem se bal. Vrv so tesno zategnili. Nožice me bolijo.

VEVERICA: Čim prej pozabi na to, kar se ti je zgodilo. Vse je v redu. Spet smo skupaj.

VRANA: Ni se mi treba zahvaljevati. Prijatelji drug drugemu priskočimo na pomoč. To pa res ni nič posebnega. Preprečiti je treba, da bi se otrokom zgodilo kaj hudega. *Otrokom v dvorani.* Otroci, ali naj se spopademo s Spletno pošastjo, Računalniško miško in Telefonskim škratom? Nam boste pomagali?

KANARČEK: Še vedno se tresem.

VEVERICA: Vse bo še dobro. Kanarček, stisni se k meni. *Ga objame s tačkami.*

KANARČEK: Malce mi je nerodno, toda v objemu mi je toplo. Kaj se dogaja? Čedalje bolj mi je vroče in srce mi razbija.

VRANA: Temu se ne reče bolezen, ampak ljubezen.

KANARČEK: Zdi se mi, da sem zaljubljen.

VEVERICA: No, no, Kanarček. To je bil prijateljski objem.

KANARČEK: Veverica, ali sem ti všeč?

VEVERICA: Seveda si mi všeč. Lepo poješ, rumena barva je barva sonca. Čisto zadovoljna sem s tabo.

KANARČEK: Zdi se mi, da sem najsrečnejši ptič na svetu.

VRANA: Lepo in prav. Pa bodi najsrečnejši ptič na svetu, odloči se, kakor želiš, lahko si tudi najbolj nesrečen in nesrečno zaljubljeni ptič na svetu, nič zato, toda ne pozabi, da nas čaka veliko dela. Kra kra.

KANARČEK: Veverica, ali si ti srečna?

VEVERICA: Nisem razmišljala o tem. Zalogo orehov in lešnikov imam, živim v lepem gozdu, vidva sta moja prijatelja. Moram priznati, da sem z vsem tem, kar imam, popolnoma zadovoljna.

KANARČEK: Dogaja se mi nekaj čisto novega. Še nikoli se nisem tako počutil. Vse vidim praznično. Ali je novo leto in prihaja dedek Mraz? Je danes morda prvi pomladanski dan? Vse je veselo in pisano, kot da bi bil pust. Naj se veselim česa drugega? Prav je bilo, da sem poletel na svobodo.

VEVERICA: Deklica Mojca, ki si jo zapustil, je morda žalostna.

KANARČEK: Prav imaš. Ne bi je smel spraviti v žalost.

VEVERICA: Najbrž joče za tabo.

KANARČEK: Tega nisem hotel. Kaj pa mi je preostalo drugega? Navsezadnje sem samo ptič in ptiči moramo svobodno letati.

VEVERICA: To pa je tudi res.

KANARČEK: Če ne bi poletel na svobodo, ne bi srečal tebe.

VEVERICA: Kako lepo znaš žvrgoleti, dragi Kanarček.

VRANA: Vse lepo in prav. Žvrgolenje, svoboda, zaljubljenost... Zdaj pa pohitimo. Saj vesta, kaj nas čaka.

Song 8

Pred nami je velik načrt,
danes nihče ne sme biti potr.
Mir, zaljubljena srca,
tam zadaj pošast šepa in brca.
Škrat se hudobno reži,
miška že zdaj na otroke preži.
Preprečimo njihov grdi namen
in najdimo v čem drugem novi pomen,
v igri, plesu in smehu, tudi potepu,
igrivosti, veselju, ne pa pretepu.

9. slika

DEŽ, DEROČA REKA, POPLAVE

SPLETNA POŠAST: Joj, kako me boli noga. Ne vem, ali bom še lahko hodila. Najbolje bo, da ostanem kar ob poti in se zatečem pod kakšno streho. Kar naprej dežuje. Vsa sem že premočena.

TELEFONSKI ŠKRAT: Ne, moraš z nama. Odločili smo se, da bomo otroke ugrabili skupaj. Kar smo si zadali, moramo izpeljati.

SPLETNA POŠAST: Boli, boli...

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Saj bo bolje. Skušaj vzdržati. Padlo je že toliko dežja, da so reke začele prestopati bregove. Zdi se mi, da slišim bobnenje. Reka vse bolj narašča.

SPLETNA POŠAST: Tudi jaz nekaj slišim. Le kaj se dogaja?

TELEFONSKI ŠKRAT: Bučanje je čedalje glasnejše, vedno bolj se nam približuje.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Ali prav vidim? To so vendar poplave.

TELEFONSKI ŠKRAT: Hitro moramo splezati na drevo.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Kako naj plezam? Tako sem narejena, da tega ne zmorem.

SPLETNA POŠAST: Mene pa boli noga.

TELEFONSKI ŠKRAT: Naliv je čedalje hujši. Bliska se in grmi. Voda je vse bližje. Reši se, kdor se more. *Hitro spleza na drevo.*

SPLETNA POŠAST: Računalniška miška, zlezi v moj žep. Če naju bo že odnesla voda, bova ostali vsaj skupaj.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: *Zleze v žep Spletne pošasti.* Kako temno je v žepu. Strah me je. Bojim se vode, strah me je bliskov in grmenja.

SPLETNA POŠAST: Ne skrbi. Bo že kako. Voda naju odnaša. Mrzla je in deroča.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Voda me obliva. Klok, klok. Vsa se tresem.

SPLETNA POŠAST: Morava vzdržati. Poglej, voda naju kar sama nese, naprej, naprej... zdi se, kot da naliva ne bo nikoli konec.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Kaj če ne bom več delovala in me ne bo mogoče uporabljati?

SPLETNA POŠAST: To zdaj ni pomembno. Te bodo že popravili. Morda te bodo spravili v muzej. Lahko pa si upokojena Računalniška miška in z drugimi upokojenkami posedaš po parku in se spominjaš časov, ko si bila še koristna.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Hudo mi je, hudo. Joj, joj, kako sovražim vodo. Nепrestano dežuje. To ni za nas, računalniške miške.

SPLETNA POŠAST: Včasih pa se je vendarle treba tudi okopati.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Nikoli me niso kopali. Brisali so me s posebnimi krpami, prepojenimi s posebno snovjo, in potem sem se lepo svetila. Zdaj pa to.

SPLETNA POŠAST: Tudi meni gre voda v pošastna usta, pa se prav nič ne pritožujem.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Nikoli si nisem mislila, da je Telefonski škrat tak nebodigatreba. Pustil naju je na cedilu in splezal na drevo.

SPLETNA POŠAST: Nič ne misli nanj. Pomembno je, da se rešiva. Mi, elektronske naprave, tako ali tako ne priznavamo prijateljstva, ljubezni, topline, razumevanja, solidarnosti in takšnih neumnosti, lepo te prosim.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Prav imaš. Mi smo tisti, ki znamo sovražiti, spletkariti, kaznovati, zaslužnjevati in groziti.

SPLETNA POŠAST: No, znamo pa še marsikaj drugega. *Težko poje, ker ji voda sili v usta. Grgra.*

Song 9

Nepripravili, hudobneži, poniglavci in barabe,
danes je naš dan, čas čarobne kolerabe,
kolerabe tukaj sicer ni,
le hudobna pesem naj se nadvse divje glasi.
Iz vode se bova rešili
in otrokom peklenški ples priredili.
Ujeli jih bova kot strašni hudobi,
jih skregali in nadržli, kot se v takem primeru spodobi.

10. slika

DEŽ, DEROČA REKA, POPLAVE

VRANA: Kako strašno lije dež. Kot da bi nekdo zlival vedro vode na nas. Ne morem verjeti svojim vranjim očem. Reka narašča. Rečna struga se razliva.

VEVERICA: Ti in Kanarček sta ptici. Lahko bosta odleteli. Kaj pa jaz?

VRANA: Vrana vrani ne izključva oči. Zmotila sem se. Ta rek ne sodi semkaj. Hotela sem reči, da v nesreči spoznaš prijatelja. Ali bolj natančno, v nesreči spoznaš vrano. Daj, Veverica, povzpni se na moj hrbet. Vse bo še dobro. S Kanarčkom bova odletela na varno.

VEVERICA: Hvala, Vrana, hvala.

VRANA: Je že dobro. Ni se mi treba zahvaljevati.

KANARČEK: Veverica, močno se drži Vraninega hrbta. Pazi, da ne padeš. Repek lepo podvij.

VRANA: Se že dvigam, visoko, visoko. Vidim reko, vidim ljudi, ki se skušajo rešiti. Lije kot iz škafa. Voda obliva hiše, čedalje više se dviga. Avtomobili plavajo kakor čolni. V vodi so videti kot igračke. Reka je divja in nevarna. Ljudje pomagajo drug drugemu. Rešujejo sebe in živali. Vidim spretno gasilce. Poglej moškega, kako stoji v vodi in rešuje svojega psa. Izpod neba lije, voda mu sega že do ramen. Narava ima veliko moč. Tudi jaz sem del narave in sem zelo močna. Hitro, hitro na varen konec.

VEVERICA: Držim se Vraninega hrbta in letim visoko, visoko nad zemljo. Reka je divja, toda takole iz zraka ni videti prav nič nevarna.

KANARČEK: Dobro, da smo visoko zgoraj. Tam vidim svojo deklico Mojco, kako se skuša rešiti iz hiše. Ubožica joka. Vsa mokra je in prestrašena.

VEVERICA: Morda pa se boš kdaj vrnil k njej in jo potolažil.

KANARČEK: Reka narašča, dekličina hiša je že skoraj vsa popravljena. Kakšna nesreča jo je doletela!

VRANA: V zraku smo in na varnem. Dež nam ne bo škodoval. Kanarček, premajhen si, da bi pomagal svoji deklici Mojci.

KANARČEK: Najbrž jo bom moral nekega dne res poiskati in jo potolažiti. Tudi ptice spletamo vezi. Bila je del mojega življenja. Nisem pozabil nanjo. Nočem, da je žalostna. Zdaj pa jo je še doletela tako strašna nesreča.

VRANA: Letiva, Kanarček! Ne misli zdaj na žalostne stvari. Veverica, dobro se drži mojega hrbta! Proč od reke, proč!

VEVERICA:

Song 10

Divja reka se razliva,
voda sili čez in čez,
Vranin hrbet me le skriva,
zadaj vidim že porušen jez.
Reka je deroča, voda mrzla in grozi,
skupaj smo in bomo zmogli,
hitro proč, zelo se nam mudi.

11. slika

DEŽ, DEROČA REKA, POPLAVE

SPLETNA POŠAST: Voda me nosi. Ne smem se potopiti. Kaj ti je, Računalniška miška?

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Ves čas kiham in kašljam. Včasih tudi pljuvam.

SPLETNA POŠAST: Kako silovit je tok vode. Ničesar ne morem storiti. Noga pa me ne boli več tako močno. Vsaka stvar je za kaj dobra.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Ni res, nekatere stvari so samo slabe. Telefonski škrat je hudoben, reka je nevarna, otroci so poredni in nagajivi.

SPLETNA POŠAST: Že že, internet pa je vedno zanimiv. Čakaj, izpljuniti moram vodo. Torej, internet ni nikoli dolgočasen. Tam sem jaz kraljica.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Visočanstvo, malo manj mahajte z rokami. Kar naprej me tolčete po hrbtu.

SPLETNA POŠAST: Ha, ha, draga moja, nisva na počitnicah na morju. Ne plavava prostovoljno in zaradi razgibavanja. Če še nisi ugotovila, ujeti sva v poplavih. Rešiti se morava, kakor veva in znava. Še vedno močno dežuje.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Morda bi bilo res bolje, da bi bila navadna hišna ali poljska miš. Rešila bi se na kakšno deščico. Pa tako sem prezirala te drobne glodavke. Če pa bi bila lepa bela miška, bi živela v kletki in otroci bi se igrali z mano. Hrane bi imela dovolj.

SPLETNA POŠAST: Ne tako hitro. Voda mi sili v nos, toda moram ti povedati, da bi ljudje s tabo delali poskuse. Preizkušali bi različna zdravila in vse skupaj bi se klavrno končalo. Bodi zadovoljna, da si računalniška miška, predvsem pa, da si lepo na toplem v mojem žepu.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Na toplem? Ha, ha. Ves čas me obliva voda, mokra sem kot prava miš. Ali misliš, da je v tvojem žepu puščava, takšna suha in polna peska? Lepo te prosim!

SPLETNA POŠAST: Dobro, prav imaš, toda v žepu si na varnem. Gotovo naju bo reka odnesla tja, kjer se bova rešili. Vsaka dobra ali slaba stvar se mora enkrat končati.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Zdi se mi, da te povodnji ne bo nikoli ne konca in ne kraja. Reka je divja in nevarna. Ali misliš, da je narava močnejša, kot smo mi, pametni stroji?

SPLETNA POŠAST: Kje pa! Mi smo najmočnejši in najpametnejši. Računalniške naprave smo tako pametne, da se kar iskre krešejo.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Če se pojavi iskra, lahko pride do kratkega stika. Ne kliči nesreče, Spletne pošast. Voda je čisto dovolj. Ali bi rada, da bi kje v bližini kljub dežju izbruhnil še požar? Krščen Matiček, kaj vendar trobezljajš?

SPLETNA POŠAST: Vse je tako strahovito mokro, jaz pa naj molčim, ali kaj? Vsaj razburjam se lahko, to pa je tudi nekaj.

Song 11

Voda me zaliva,
reka dere in buči,
vse je temno, mračno, brez luči.
Miška cvili,
jaz pa dobro vem,
kar naravnost vam povem.
Reko bova premagali,
plavali in se smejali.
Maham sem in maham tja,
krilim jezno in nadležno,
naj bo hitro ali bežno,
rečni breg bo kmalu tu,
vem, da nimaš zdaj miru,
nič ne maraj, malo še počakaj,
jaz te rešim, potlej po mili volji skakaj.

12. slika

DEŽ, POPLAVE, NA DREVESU

VEVERICA: Kje bomo pristali? Moramo proč od reke.

VRANA: Skoraj vse je poplavljenno

KANARČEK. Postajam utrujen. Nekje se bomo morali spustiti na zemljo.

VEVERICA: Tam je drevo. Rase tik ob vodi. Na njem se bomo spočili. *Vrana z Veverico na hrbtu in Kanarček se spravijo na drevo.*

TELEFONSKI ŠKRAT: Proč, proč, drhal! To je moje drevo. Tukaj ne smete biti.

VEVERICA: Kdo pa se oglašča?

TELEFONSKI ŠKRAT: Sem Telefonski škrtat in sem gospodar tega drevesa.

VRANA: Če si telefonski škrtat, potem se spravi v telefon in nas pusti pri miru.

TELEFONSKI ŠKRAT: Mene se samo dotaknete, pa se že zgodi čudež. Seveda nikakor ne dovolim, da bi se me zdaj dotikali.

KANARČEK: Kaj pa hoče ta čudni možiček?

VEVERICA: Kdo bi vedel. Razburja se in ni mu prav, da smo se ustavili na tem drevesu.

VRANA: Ti škrtat, ali kaj si že, drevo ni tvoje. Tukaj raste in vse ptice lahko pristajamo na njem.

TELEFONSKI ŠKRAT: Ne maram ptic. Nočem poslušati, kako žgolite, žvrgolite, čivkate, žvižgate, cvrkutate in kaj vem kaj še vse. Ne in ne! Hočem mir. Dovolj glasno buči reka. Vi pa, takoj se spravite proč!

VEVERICA: Kaj takega? Tako je sploščen in neznaten, pa se tako repenči.

VRANA: Naučiti bi ga bilo treba kozjih molitvic.

TELEFONSKI ŠKRAT: Tega si ne bom dovolil. Nobenih molitvic in ne česa podobnega. Ne boste me ugnali v kozji rog.

KANARČEK. Očitno je pred našimi očmi ljubka koza. Zdaj govorimo o kozjih molitvicah, zdaj o kozjem rogu. No, lepa reč.

VEVERICA: Kakšna koza neki! Ne bi se mogla spraviti na drevo. Poglejte okrog sebe, tudi ti, skremženi in nasršeni Telefonski škrtat. Vsi smo se znašli v skupni godlji. Kar naprej dežuje, reka naraščča, povsod so poplave, voda buči. Kaj če bo segla do vej, na katere smo se rešili?

VRANA: Prav imaš, Veverica. Če pa ti, nesramnež, ne boš utihnil, te bomo s perescem počegetali pod nosom, da boš kihal.

TELEFONSKI ŠKRAT: Ne, samo tega ne! Česa takega pa se najbolj bojim. Telefonski škrtati ne smemo kihati. Če se to zgodi, je zveza prekinjena.

VEVERICA: A tako? *Izpuli Kanarčku peresce in z njim maha pod nosom Telefonskega škrtata.*

TELEFONSKI ŠKRAT: *Kiha in sopiha.* Na pomoč, na pomoč! Zakaj sem zapustil Spletno pošast in Računalniško miško? Zakaj sem to storil? V primerjavi s temi neugnanci sta bili prav prijazni. Oh, kaj se dogaja z mano? Na pomoč, na pomoč!

VRANA: No, Veverica, zdaj pa ga pusti pri miru. Kar dolgo bo trajalo, da se bomo rešili.

TELEFONSKI ŠKRAT:

Song 12

Joj, joj, nesreča! Kaj se mi dogaja,
podla trojica mi nagaja.
Poččegetali so me v nos,
moram vam priznati, da jim nisem kos.
Kje sta zdaj miška in pošast,
na drevesu je pomembna moja čast.
Joj, prejoj, kako je grozno,
za umik že zdavnaj je prepozno.
Kam naj grem s svoje veje,

rumeni podli ptič grdo se smeje.
Moram biti tu,
strašno zdaj trpim in sem kot France Prešeren brez miru.

VRANA: O, kako izobražen je ta spak. *Otrokom v dvorani*. Otroci, ali veste, kdo je France Prešeren? Telefonski škrat to ve. Le kdo bi si mislil!

13. slika

NA PROSTEM

SPLETNA POŠAST: Računalniška miška, ali se ti ne zdi, da je voda začela odtekati? Tudi dež je ponehal.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Morda pa reka res nekoliko manj buči.

SPLETNA POŠAST: Slej ko prej mora biti vsega konec, ali ne?

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Voda me je skoraj uničila.

SPLETNA POŠAST: Posušili se bova in spet bo vse v redu.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Kje neki se potika Telefonski škrat?

SPLETNA POŠAST: Nič se ne potika in se ne spotika. Saj veš, spravil se je na drevo in si rešil svojo telefonsko kožo.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Tebe in mene pa je kar tako pustil, da naju je močil dež in da naju je odnesla voda. Lahko bi nama pomagal in nama ponudil vsaj kakšno vejo, da bi se je oprijeli.

SPLETNA POŠAST: Sram naj ga bo, škrata škratastega, palčka palčkastega.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Bo že še videl!

TELEFONSKI ŠKRAT: *Prisopiha po rečnem bregu*. Aha, tukaj sta. Povsod sem vaju iskal.

SPLETNA POŠAST: Kaj, iskal si naju? Kje se je to zgodilo? Si morda splezal na drevo, da bi videl, kam naju je odnesla voda?

TELEFONSKI ŠKRAT: Seveda, natanko tako sem storil. Gledal sem in gledal, pa vaju nisem nikjer videl.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Si tudi prisluhnil, ali morda kličeva na pomoč?

TELEFONSKI ŠKRAT: Močno sem napel ušesa, da bi vaju slišal, pa nič.

SPLETNA POŠAST: Treba te bo kaznovati. Da, moraš se pokesati, da si naju pustil na cedilu in naju kar tako meni nič tebi nič izdal. Pa še velik lažnivec si.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Za vse življenje si moraš zapomniti, kdaj si storil kaj tako grdega in podlega.

SPLETNA POŠAST: Telefonski škrat, podlež in nepridiprav, močno se potegni za levo uho!

TELEFONSKI ŠKRAT: *Se potegne za levo uho.*

SPLETNA POŠAST: Tako. Zdaj pa se z vso silo potegni še za desno uho. Z vso močjo.

TELEFONSKI ŠKRAT: *Se potegne za desno uho. Av.*

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Dobil si svoje, dobil si, kar si iskal.

SPLETNA POŠAST: To je opravljeno. Voda je upadla, reka ne buči več. Zdaj bomo uresničili svoj načrt.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Ugrabiti moramo otroke. Ne vemo, kje so bili med poplavami, dobro pa nam je znano, kje hodijo iz šole. To je skupina otrok. Večino otrok pripeljejo starši kar z avtomobili. Potem otroci lepo gledajo, kako delajo njihovi starši prometne prekrške, ko jih spravljajo v šolo. Mularija izstopa iz avta na nevarni strani, ne pogleda ne na levo in ne na desno, kar zdrvi po cesti, da bi bila čim prej med sošolci in sošolkami.

TELEFONSKI ŠKRAT: Moram pa le omeniti, da sem pri vsem tem zelo pomemben. Starši namreč ves čas telefonirajo. Nekateri imajo čisto navadne prenosne telefone, drugi take, pametne, kakršen sem jaz. Samo dotikajo se nas s prsti in že jim leži ves svet pred nogami.
SPLETNA POŠAST: Pustimo zdaj to. Ugrabili bomo skupino otrok, ki jo peš maha iz šole. Bodo že videli, kaj vse se jim bo primerilo, ko bodo naši ujetniki.
RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Same grozne stvari. Mulčki, prihajamo.

Song 13

Otroke bomo ugrabili
in si jih za zmeraj podredili.
To bo strašen ples,
zdaj pa gre zares.
Jezni bomo, tudi strogi,
otroci pa prestrašeni in ubogi,
jokci, smrklji, sitne cmere,
mi pa brez vsake mere.
Naj živijo vsi hudobci!
Le pogledjte, kako nevarni so naši elektronski gobci.

14. slika

NA PROSTEM, SKRITI ZA GRMOVJEM

KANARČEK: Kako me zebe. Uš.

VEVERICA: Pogrela te bom s svojim kožuščkom. Stisni se k meni. Vse bo še dobro.

VRANA: Samo da je voda odtekla. Česa podobnega še nisem doživela. Kdo bi si mislil, da ima voda takšno moč. Še dobro, da sem ptica in da se lahko dvignem v višave. Živalim s kožuščki pa ni bilo lahko.

VEVERICA: Ti si me rešila. Najlepša hvala. Napravila ti bom ogrlica iz lešnikov in ti jo obesila okrog vratu. Res, hvala, draga Vrana.

VRANA: Ni se mi treba zahvaljevati. To vedno znova ponavljam. Saj sva vendar prijateljici. Čisto razumljivo je, da bova druga drugi priskočili na pomoč. Narava pa je tako močna in mogočna, da je včasih težko preživeti.

KANARČEK: Vse se je dobro izteklo. Sta že pozabili, kaj moramo storiti? Preprečiti je treba, da bi Spletna pošast, Telefonski škrat in Računalniška miška ujeli in zaslužnili otroke.

VRANA: Ne, nisva pozabili. Pravočasno je treba ukrepati. Kaj veš, kakšne zamisli se lahko porodijo v takšnih elektronskih glavah. Namesto da bi delale dobro, postanejo te elektronske buče trmaste in nesramne. *Otrokom v dvorani*. Otroci, tega jim ne bomo dovolili, ali ne?

VEVERICA: Vrana, zleti pod nebo in pogledj, kje je trenutno hudobna trojica. Preprečiti moramo, da bi otrokom storili kaj hudega.

KANARČEK: Tudi jaz bom poletel.

VRANA: Ne, ti ostani kar tukaj. Tvoja rumena barva je preveč vpadljiva. Kar sama bom poletela in si vse skupaj natančno ogledala. Letela bom hitro in visoko. Ker je meglen dan, me ne bodo opazili.

KANARČEK: Prav imaš, kar tukaj bom ostal. Veliko sreče!

VEVERICA: Vrana, pazi nase!

VRANA: Kmalu na svidenje.

KANARČEK: Veverica, saj se bo vse dobro končalo, ali ne?

VEVERICA: Nikar ne bodi zaskrbljen. Zagotovo bo vse v redu. *Poboža Kanarčka po glavi*.

KANARČEK. Hi, hi. Veverica, ali ti lahko nekaj povem?

VEVERICA: Da, kar povej.

KANARČEK. Čisto po tiho, da me otroci ne bodo slišali.

VEVERICA: Da, tako.

KANARČEK: Veverica, rad te imam. Pa nikomur ne povej.

VEVERICA: Dobro, da otroci tega niso slišali. Tudi jaz sem pravzaprav slabo slišala. Še enkrat ponovi. Kaj si rekel?

KANARČEK: Rad te imam, zelo zelo.

VEVERICA: Tudi jaz te imam rada, Kanarček.

KANARČEK: Boš šla z mano na izlet po zelenem travniku?

VEVERICA: Seveda bom šla, moj mali Kanarček, vendar šele takrat, ko bomo rešili otroke.

KANARČEK: Tako sem tudi mislil. In potem bova vedno ostala skupaj. Med dežjem se bova skrila v duplino. Ko bo sijalo sonce, se bova smejala in si pripovedovala šale.

VEVERICA: Če pa bo grmelo, bova duplino prekrila, da naju ne bo strah.

KANARČEK: Poplav pa ne sme več biti.

VEVERICA: Škoda, da nisva tako močna, kot so ljudje. Lahko napravijo jez ali nasip. Marsikaj zmorejo.

KANARČEK: Seveda zmorejo, vendar namesto pametnih stvari počnejo veliko neumnosti, vse preveč neumnosti.

VEVERICA: Čudno, na dveh nogah so, imajo spretne roke, v glavi tičijo lepo nagubani možgani, pa delajo take bedarije.

KANARČEK: Si videla, koliko odpadkov je povsod? Zrak je onesnažen, potoki so polni umazanije. Včasih v ribniku poginejo vse ribe.

VEVERICA: Da, res je. Česa vsega se ljudje ne domislijo in kako kmalu se vse izjalovi.

KANARČEK: Saj so prav ljudje tisti, ki so izdelali računalnike, pametne telefone in vse mogoče podobne reči. Gotovo si niso mislili, da bodo ti njihovi izdelki začeli ravnati po svoje in uporabljati elektronske možgane.

VEVERICA: Tega najbrž res niso predvidevali.

KANARČEK: No, vidiš, kam je vse to pripeljalo. Zdaj pa se moramo me, živali, potruditi, da bomo vse skupaj spravile v red.

VEVERICA: Nekdo vendar mora rešiti otroke.

KANARČEK: Da, nekdo mora to storiti. Čim prej in zanesljivo. Veverička, primi me za krempljček, da bom postal bolj pogumen.

VEVERICA: Oh, ti moj zlati Kanarček, saj si dovolj pogumen. Moči imaš toliko, da še sam ne veš, koliko.

KANARČEK:

Song 14

Sem le droben ptič,
pojem, stresam s krili,
nikomur nočem nič.
Življenje me v marsikaj prisili.
Rad bi pel in trosil veselje,
ne gre mi najbolje,
kot da me nekaj melje.
Vseeno sem dobre volje,
zletim in vem, zagotovo bo bolje.

15. slika

OB POTI, V BLIŽINI GOZDA

SPLETNA POŠAST: Še malo in bomo na kraju, kjer bomo otrokom razpeli vrv in nastavili mrežo.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Zdaj sem že pošteno utrujena. Kaj če bi se malo ustavili?

TELEFONSKI ŠKRAT: Ni časa za počitek. Zelo se nam mudi.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Saj ne gori voda.

SPLETNA POŠAST: Ne omenjaj mi vode, samo ne vode. *Kihne.*

TELEFONSKI ŠKRAT: Računalniška miška, pojdi se solit. Ali ti niso bile dovolj poplave? Zdaj bi rada, da bi gorela še voda?

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Nisem tako mislila.

TELEFONSKI ŠKRAT: Mislila gor ali dol. Pazi, kako se izražaš. Po vsem, kar se je zgodilo, sem že zelo živčen. *Cepeta z nogami.*

SPLETNA POŠAST: Mene pa še vedno boli noga in sem slabe volje.

TELEFONSKI ŠKRAT: Jezen sem, ker nas čakajo opravki. Kadar je treba delati, sem vedno zelo jezen.

SPLETNA POŠAST: Tudi jaz kot burja hitim po internetu in se hudujem na ves svet.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Jaz nimam veliko izbire. Z roko me porivajo sem in tja, pa kaj... Moti me, kadar so roke umazane. Nekateri otroci so pravi pravcati packi. Pojedo kruh z marmelado, potem pa me meni nič tebi nič zgrabijo, da sem vsa popackana in umazana. V usta si tlačijo pico in me stiskajo v roki. Včasih pri računalniku celo ližejo sladoled. Ledene kapljice padejo na moj gladki hrbet. Kar zmrazi me, tako grozno se pri tem počutim. Fej.

TELEFONSKI ŠKRAT: Kaj misliš, kako se godi meni? Otroci se bašejo s hamburgerji, potem pa se dotikajo mojega zaslona. Grizljajo ocvrt krompirček, da je vse okrog njih mastno in lepljivo. Madežev je toliko, da bi se najraje razjokal.

SPLETNA POŠAST: Telefonski škrati ne jokajo.

TELEFONSKI ŠKRAT: O, jokajo, pa še kako glasno. Tako. *Na ves glas zatuli.*

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: To je pa že od sile. Čakajo nas nadvse pomembne stvari, zdaj pa moram poslušati takšno cmeravo oglašanje. Ne in ne. Zelo sem huda. Kot kača.

TELEFONSKI ŠKRAT: Pustimo kače pri miru.

SPLETNA POŠAST: Kača gor ali dol, zdaj gre zares. Morali si bomo preskrbeti mrežo, da bomo vanjo ujeli otroke.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Vem, kje jo bomo našli.

SPLETNA POŠAST: Našli?

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: No, mislim, ukradli.

TELEFONSKI ŠKRAT: Lepa reč. Lahko se zgodi, da nas bo kdo videl? Kaj če nas bo zasačil?

SPLETNA POŠAST: Že vidim, da si strahopetec.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Pa ne samo strahopetec, šleva in cmera cmerasta.

TELEFONSKI ŠKRAT: Nihče mi ne bo govoril takšnih grdih besed. Miš mišasta, tega ti kratko malo ne bom dovolil. Presneta računalniška glodavka!

SPLETNA POŠAST: O obeh imam svoje strokovno, na internetu pridobljeno znanje, toda zdaj nimamo časa za takšno obračunavanje. Počasi se bomo približali hiši na robu gozda in ukradli mrežo, ki je razpeta med drevesoma. Poiskali bomo tudi vrv. Pohitimo!

RAČUNALNIŠKI ŠKRAT: Spletne pošasti, postavi se k drevesu, da se bom povzpел na tvojo glavo in odvezal mrežo.

SPLETNA POŠAST: No, stopi na moje roke in ramena.

TELEFONSKI ŠKRAT: *Se povzpne na ramo Spletne pošasti.*

SPLETNA POŠAST: O, Telefonski škrat, kako smrdiš! Kdaj si se nazadnje očedil?

TELEFONSKI ŠKRAT: Nikar ne me vprašuj takih zasebnih stvari. *Se povzpne na glavo Spletne pošasti.* No, pa sem na tvoji glavi. Odvezal bom voz. Ne gre z lahkoto. Postaja mi vroče.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Podvizaj se. Saj bo šlo.

TELEFONSKI ŠKRAT: Ojoj, ranil sem si prste.

SPLETNA POŠAST: Potrudi se. Mora ti uspeti.

TELEFONSKI ŠKRAT: Bravo jaz!

SPLETNA POŠAST: Zdaj se pomakniva še k drugemu drevesu.

TELEFONSKI ŠKRAT: Ta voz je še bolj trdno zategnjen kot prvi.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Odvozlaj ga že!

TELEFONSKI ŠKRAT: Ne gre in ne gre. Spletna pošast, kaj če bi ga ti kar pregriznila?

SPLETNA POŠAST: Spravi se dol. Očitno ne bo šlo drugače. Vedno sem jaz tista, ki moram vse razrešiti. Zato pa sem predsednica. Me, vodilne osebe, vse zmoremo. Nič zato, če nam drugi ne sledijo. Spravimo se gor, nadnje, in potem tukaj za vsako ceno vztrajamo. Vidita, ljubčka moja, kako zelo sta odvisna od mene?

TELEFONSKI ŠKRAT: Bom kar molčal.

SPLETNA POŠAST: *Pregrizne del mreže, kjer je na drevesu voz.* Kar tiho bodi, dragi moj. Tako bo še najbolje. Moram pa priznati, da mi je prav prijetno, ko vidim, kako zelo me potrebujeta. Če me ne bi bolela noga, bi poskočila visoko v zrak. Odvezala bom še vrv, na kateri ljudje sušijo perilo. *Odveže vrv.*

Song 15

Rada sem kraljica,
še raje mogočna vladarica.
Vladam svetu,
košatim se na spletu.
Imam silno moč,
naj bo jutro ali noč.
Kmalu bodo podložniki prišli,
bedni revčki, ne bodo mi ušli.

16. slika

NA PROSTEM, SKRITI ZA GRMOVJEM

KANARČEK: Zaradi poplav smo izgubili sled za hudobno trojico, Spletno pošastjo, Računalniško miško in Telefonskim škratom.

VEVERICA: Daj, Vrana, ti jih poišči. Največja si in najbolje vidiš.

VRANA: Prav imaš, morala bom poleteti in jim poiskati.

KANARČEK: Kaj če smo že prepozni?

VEVERICA: *Otrokom v dvorani.* Otroci, ali morda vi veste, kje so Spletna pošast, Računalniška miška in Telefonski škrat? Ne mislim tistih, ki jih imate doma, ampak trojico, ki hoče ugrabiti skupino otrok. Otroci, ali nam lahko pomagate? Kje so?

KANARČEK: Si slišala, Vrana, kar tja se odpravi. Pohiti.

VEVERICA: Srečno pot! Dobro opravi!

VRANA: Že letim. Veter me kar sam nese. *Odleti.*

KANARČEK: Moram priznati, da me je strah. Bil sem v ujetništvu in vem, da so ti trije nepridipravi, Spletna pošast, Računalniška miška in Telefonski škrat, res zelo hudobni.

VEVERICA: Kakšni pa naj bi bili nepridipravi? Hudobni in nič drugačni, tako je to. Plemenite živali so v nasprotju z njimi dobre.

KANARČEK: Kako lepo si to povedala. Nič čudnega, da sem zaljubljen vate.

VEVERICA: Malce mi je nerodno.

KANARČEK: Nič naj ti ne bo nerodno. Hudobijo in sovrašтво je dovoljeno razkazovati in ni nič narobe. Dobrote in ljubezni pa naj bi se sramovali? Narobe svet.

VEVERICA: Prav imaš. Ljudje se sovražijo in pretepajo in je vse v redu. Živali se grizejo in praskajo, a se nihče ne zgraža. Ko pa se zazrem v tvoje lepe ptičje oči, ti je nerodno. Ojoj, res, narobe svet.

KANARČEK: Ne morem zardeti, ker imam perje. Moj kljunček je postal rahlo rdeč.

VEVERICA: O, ti moj pernati prijateljček. Kako te imam rada! Zapela ti bom pesmico.

Song 16

Kanarček žvrgoli,
veverica se veseli.
Pesem je glasna,
ljubezen pa strašna.
Še muca ostrmi
in začudeno omedli.
Kanarček, še ti poj,
bodi srečen in čisto moj!

KANARČEK: Kako lepo si to zapela, prelepo! Sicer ne vem, zakaj je ljubezen strašna. In kaj ima pri vsem tem opraviti mačka, ki pade v nezavest?

VEVERICA: Morala sem pač najti primerne rime. Muce sem se kar tako spomnila. Nekoč sem poznala mačkona, ki je bil prav prijazen.

KANARČEK: Že, že, toda mačke lovijo kanarčke in jih pojedjo.

VEVERICA: Oprosti. Pesem bom takoj popravila, čeprav muca, ki omedli, ni prav nič nevarna.

Song 17

Kanarček žvrgoli,
veverica se veseli.
Pesem je glasna,
ljubezen pa plašna.
Še vrana ostrmi
in daleč odleti.
Kanarček, še ti poj,
bodi srečen in čisto moj!

KANARČEK: Tako pa že. Vem, da si s plašno ali boječo ljubeznijo mislila name. Hi, hi.

VEVERICA: Malo že. Kako se ti zdi vrana, ki ostrmi in daleč odleti?

KANARČEK: To je najina prijateljica Vrana. Gotovo ji bo všeč, da jo omenjaš v pesmi.

VEVERICA: Zdaj imava dovolj časa. Dajva, zaplešiva in se malce poveseliva. Če bova dobre volje, nama bo vse bolj uspevalo. Ali ni tako?

KANARČEK: Juhuhu! Čiv čiv.

Song 18

Z veverico bova zaplesala,
vriskala, se malce spakovala.
Ves čas bova vesela,
poglej, kako lep dan se dela.
Srečna bova, razigrana kot le kaj,
draga moja, ne sprašuj, zakaj.
Danes je ljubezen v zraku,
zjutraj, ves dan in ob mraku.
To je najin ples,
smej se, saj ne gre zares.

17. slika

OB POTI

SPLETNA POŠAST: Tako vrv in mrežo imam, zdaj pa se spravimo tja, kjer so otroci. Natančno vem, kje bodo prišli. Pot pod noge.

TELEFONSKI ŠKRAT: Razpeli bomo vrv in nastavili mrežo. Otroci bodo prišli, se spotaknili, se ujeli v mrežo in lop po njih.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Ne morem vama pomagati, ker nimam prstov. Lahko pa delim pametne nasvete.

SPLETNA POŠAST: In kaj boš pametnega povedala?

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Prispeli smo. Vrv razpnite med drevesi. Kako pa boste storili, da se mreža ne bo videla?

TELEFONSKI ŠKRAT: Otroci tako ali tako ves čas klepetajo in kričijo. Prerivajo se in ščipajo, potiskajo drug drugega in se lasajo. Zatopljeni bodo v svoje pogovore, prepire in igre. Mreže sploh ne bodo opazili.

SPLETNA POŠAST: Otroci so poredni in nagajivi.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: O njih mislim zelo slabo. Prav zato pa jih je treba ujeti in jih zapreti v sobe. V roke jim bomo dali računalnike in telefone vseh vrst. Ves čas bodo morali igrati računalniške igrice, si dopisovati z neznanimi prijatelji, telefonirati in potovati po internetu.

TELEFONSKI ŠKRAT: Kako so neumni, ko mislijo, da so tisti mulci, ki se odzovejo, resnični prijatelji.

SPLETNA POŠAST: Včasih se pojavijo kakšni starejši pokvarjenci, ki imajo grde namene z njimi. Takih bi se morali bati, toda nam je čisto vseeno, saj smo hudobni in zlonamerni.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Otroci zbirajo nove in nove znance in pred njimi nimajo nikakršnih skrivnosti. Vse jim razkrijejo.

SPLETNA POŠAST: Ker smo mi vladarji tehničnega napredka, bomo otroke še bolj spodbujali, da bodo ves čas samo pred računalniki in ne bodo zapuščali sob. Tako bomo uredili, da bodo naši sužnji in podložniki. Naši sorodniki, tehnični predmeti, ki jih iz dneva v dan proizvajajo zmeraj več, potrebujejo svoje uporabnike, če se izrazim malce strokovno. Moramo imeti tiste, ki se nam čisto predajo in ne vidijo več ničesar drugega. Lepo nam bo uspelo.

TELEFONSKI ŠKRAT: Daj, razpni že to presneto vrv. Kako se veselim, da se bodo otroci spotaknili in se na ves glas cmerili. Potem pa, hop, po njih. Ha, ha!

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Bodo že videli, kako se jim bo godilo. Starši jih niso mogli spraviti od računalnikov, zdaj pa jih otroci ne bodo smeli zapustiti. To bo še zabavno.

SPLETNA POŠAST: Sčasoma se bodo sami spremenili v podaljške računalnikov. Postali bodo avtomati. Še slutijo ne, kaj jih čaka.

TELEFONSKI ŠKRAT: Čivkali bodo in krulili, klicali bodo mamice, toda tedaj bo že prepozno. Nikoli več jih ne bomo izpustili iz sob, nikoli več.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Je vrv trdno zategnjena? Je mreža dobro nameščena?

TELEFONSKI ŠKRAT: Vse je tako, kot mora biti. Jutri zjutraj bodo prišli otroci. Tedaj bodo že videli, kaj jih čaka.

SPLETNA POŠAST: Temno postaja. Umaknimo se v bližnjo barako. Jutri se bo zgodila velika pustolovščina. Prav je, da se malce spočijemo.

VSI:

Song 19

Zdaj se bomo umaknili,
kmalu bomo otroke ugrabili.
Počakali bomo skriti,
v rokah imamo prav vse niti.
Otroci se bodo spotaknili,
malce brcali
in se v mrežo skotalili.
Nič nas ne briga njihov jok,
mi smo strah in groza vseh otrok.

18. slika

OB POTI, SKRITI ZA GRMOVJEM, TEMA

VRANA: Kako temno je postalo. Vrv so hudobneži že napeli, tudi mreža je nastavljena. Težko bo vse skupaj skljuvati, toda potrudila se bom, da mi bo uspelo.

VEVERICA: Kakšna tema!

KANARČEK: Strah me je.

VEVERICA: Nič se ne boj. Nisi sam. Vrana in jaz sva ob tebi.

VRANA: Veverica, pomagaj mi, da bom lažje kljuvala. S tačkami mi drži vrv, da se mi ne bo izmikala.

VEVERICA: Je tako v redu?

VRANA: Da, upam, da bo šlo. *Kljuva vrv.*

KANARČEK: Samo v nadlego sem vama. Majhen sem in vama ne morem pomagati.

VEVERICA: Ni res. Že to, da si ob naju, je velika sreča. Ne smeš tako govoriti o sebi. Pomemben si, saj si najin prijatelj.

KANARČEK: Ali res? Srečen sem, da je tako.

VRANA: Veliko dela nas čaka. Vrv postaja tanjša.

VEVERICA: Še malo, pa ti bo uspelo.

VRANA: Tako, spravila sem jo na pol. Juhej, kako sem srečna! Hotela sem reči kra kra, kako sem zadovoljna. Me, vrane, se tako izražamo.

VEVERICA: Zdaj pa se bova spravili še na mrežo. Tudi to bo kar precej naporno.

VRANA: Vztrajnost je vedno poplačana. V slogi je moč.

KANARČEK: O, vrana, kako si razumna. Kakšne se znebiš. Moram te prav občudovati.

VRANA: Tudi vrane smo izobražene. Široka krila imamo, daleč lahko poletimo, veliko sveta vidimo. Potem pa si v vranjih glavah tu in tam tudi kaj ohranimo v spominu.

KANARČEK: Imenitno.

VEVERICA: Res si modra, draga Vrana, toda ne pozabi kljuvati.

VRANA: Vsekakor. Kljuvam in kljuvam in kljuvam. Delo osrečuje.

KANARČEK: Spet nova modrost. Moram si jo zapomniti. Jaz znam samo žvrgoleti.

VEVERICA: Tudi to je delo, spoštovani Kanarček. Z njim osrečuješ ljudi in živali. Vsi imajo radi lepo petje. Ti si pernati umetnik.

VRANA: Tudi moje petje ni od muh, kra kra.

VEVERICA: Tudi krakanje je lepo slišati. Res sta dobra pevca, toda oba bi vaju vljudno prosila, da zdaj ne bi prepevala, saj se lahko v bližnji baraki prebudijo Računalniška miška, Spletna pošast in Telefonski škrat. To ne bi bilo dobro, kajne?

KANARČEK: Prav imaš. Zahotelo se mi je prepevanja, v tem trenutku pa bom zaprl kljunček. Že molčim.

VRANA: Ob delovni zmagi sem nameravala glasno zakrakati, a bom to storila kdaj drugič. Tudi jaz sem tiho. Kljuna pa ne bom zaprla, saj moram uničiti mrežo. Že garam.

KANARČEK: Težko bo izkopati globoko jamo. Kako naj pomagam s svojim drobnim kljunčkom?

VEVERICA: Kopala bom, kolikor bom mogla.

VRANA: Nič se ne vznemirjajta. Glavno delo bom opravila jaz. Moj kljun je velik in močan. Pot je zaradi poplav še vedno premočena. Ne bo težko. Poglejta, kako hitro napredujem.

S kljunom koplje luknjo.

VEVERICA: Res ti gre dobro od rok, mislim, od kljuna.

KANARČEK: Jama je čedalje večja in globlja. Imenitno!

VRANA: Še malo, še malo. Tako je že globoka, da sem se v njej čisto skrila.

VEVERICA: Kako spretna si, vrana.

KANARČEK: Saj si tudi ti pomagala, moja draga Veverica.

VEVERICA: No, malo že.

VRANA: Kra kra. Uspelo nam je. Jama je pripravljena.

VEVERICA: Zdaj pa naj le pridejo, hudobneži. Le sem, nepridipravi, le sem!

VSI:

Song 20

Jama zdaj zija,
veverica se smehlja.
Luknja je globoka,
tudi prav široka.
Zlobe bodo padle vanjo,
se prekucnile in si potolkle računalniško lobanjo.
To bo glasnega stoka,
elektronskih bliskov in vreščечеlega joka.

19. slika

OB POTI

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Zdaniilo se je. Na delo! Skrili se bomo in počakali, da bodo mulci in mule prišli. Še slutijo ne, kaj jih čaka.

SPLETNA POŠAST: To bo še veselo.

TELEFONSKI ŠKRAT: Kje neki se mudijo tako dolgo?

SPLETNA POŠAST: Otroci predolgo spijo, domače naloge delajo zjutraj. Doma pozabijo copate. Pomešajo zvezke in namesto matematičnega učbenika prinesejo stripe. V njihovih

šolskih torbah je vse razmetano. Še majice si oblečejo narobe in potem so Spajdermeni in Supermeni na hrbtu namesto spredaj. Smrklje pa se pred odhodom v vrtec ne morejo odločiti, katero obleko bodo oblekle, pisano ali črtasto, tako z račko ali tisto z belo mucu. Mame jih kličejo, one pa se kar gledajo v ogledalo, napravijo poklonček in zapravljajo čas. Telefonirajo babicam in jih vprašajo, v kateri obleki bi bile najbolj ljubke.

TELEFONSKI ŠKRAT: Otroci so že zdaj naši ujetniki, pa tega še sploh ne vedo. Ure in ure se igrajo računalniške igrice ali pa klepetajo s tako imenovanimi prijatelji. Dobijo njihovo fotografijo, pa so že prepričani, da so našli resničnega prijatelja. Najbolj pa me veseli, da prav moje sorodnike, prenosne telefone vseh vest, vrtijo po rokah. Ne znajo več uživati, kadar se dogaja kaj prijetnega, in samo še snemajo ali fotografirajo, da si bodo vse skupaj ogledali pozneje. Dolgo klepetajo po telefonu in se požvižgajo na ves svet.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Potem pa dobijo njihovi starši na začetku meseca tako velik telefonski račun, da se kar držijo za glave. Že zdaj smo zmagovalci, dragi moji. Kako sem vesela!

SPLETNA POŠAST: Tako majhni so, ti otroci, komaj začnejo govoriti, pa jim odrasli že kupijo računalniške naprave. Otroci rentočijo, da nas morajo imeti, vsi drugi so nas baje že dobili, in potem se starši omehčajo. Čeprav odrasli tarnajo, kako jih pesti kriza, postrgajo zadnji denar, tudi tistega, ki ga skrivajo v nogavicah, še babice in dedki kaj primaknejo, in že kupijo enega izmed najboljših modelov. Ha, ha. Prihodnost je naša. Zapijmo, vesela družčina!

VSI:

Song 21

Danes je naš dan,
vsak mulček bo ugnan,
vsaka mula se bo ujela
in ne bo prav nič vesela.
V mrežo jih bomo zajeli
in jim pri tem še zapeli
poskočno pesem naše zmage.
Saj ne vedo, kaj vse čaka te nepridiprave zgage.

TELEFONSKI ŠKRAT: Kako se bodo cmerili, cmere razvajene. Lahko kličejo na pomoč mamico in očka, še tete in strice, vzgojiteljice v vrtcu, morda celo učiteljice, čeprav imajo zaradi dolgega posedanja pred računalnikom slabe ocene. Kogarkoli naj pokličejo, a jih ne bo prav nihče slišal. Konec je z njimi, mi pa imamo svetlo prihodnost. Namnožili se bomo, da bo joj. Ljudje bodo izdelali nove in nove izboljšane računalnike, gedžete, se pravi mp4, mobilnike, ipade, notesnike in kar je še teh genialnih izdelkov. No, miške so v zatonu. Tisti, ki si ne morejo privoščiti novega tipa računalnika, pa so vseeno zadovoljni tudi z navadno računalniško miško. V vsakem primeru se nam dobro piše.

SPLETNA POŠAST: Si pomislil na to, da nas tedaj, ko zmanjka elektrike, tistih, priključenih nanjo, kratko malo ni več? Sistem se poruši.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Pustimo zdaj to. Ne smemo preišljevati o najslabši možnosti, temveč o podvigu, ki nas čaka. Seveda je izguba elektrike nekaj strašnega, potem pa spet pride in je vse v redu.

20. slika

OB POTI, SKRITI ZA GRMOVJEM

KANARČEK: Preprečiti moramo, da bi se otrokom kaj zgodilo.

VEVERICA: Otroci še slutijo ne, kaj jim pripravljajo Računalniška miška, Telefonski škrat in Spletna pošast.

VRANA: Dobre volje so in veseli, nad njimi pa se zgrinjajo črni oblaki.

VEVERICA: *Otrokom v dvorani*. Saj ne bomo dovolili, da bi se jim kaj pripetilo, ali ne, otroci?

KANARČEK. *Otrokom v dvorani*. Nam boste pomagali, da bomo preprečili nesrečo?

VRANA: *Otrokom v dvorani*. Dajmo, skupaj jih pokličimo! Otroci, otroci!

VEVERICA: Nihče se ne odzove. Kaj naj to pomeni?

KANARČEK: Seveda, otroci tičijo za računalniki in igrajo računalniške igrice. Igrajo se s prenosnimi telefoni, brskajo po spletu.

VRANA: Otroci, otroci!

VEVERICA: Nič ne pomaga. Ne slišijo nas. Tako so zatopljeni v svoje početje, da zanje na svetu ne obstaja prav nič drugega.

KANARČEK, VEVERICA: Otroci, otroci!

VRANA: Ne bo nam uspelo, da bi jih priklicali, posrečilo pa se nam bo, da bomo preprečili nesrečo.

KANARČEK: Kaj če nam ne bo uspelo?

VEVERICA: Ne bodi črnogled, dragi Kanarček.

VRANA: Mora nam uspeli. Tako smo se odločili in tako bo.

KANARČEK. Veverica, nekaj ti moram priznati.

VEVERICA: Kaj, moj ljubi Kanarček?

KANARČEK: Dolgo sem premišljeval in zdaj sem se odločil. Če nam bom uspelo, da bomo otroke rešili, se bom vrnil k svoji deklici Mojci.

VEVERICA: Tako boš storil?

KANARČEK: Deklica Mojca joka in je žalostna. Kletka je prazna. Pogreša me in mene boli srce.

VEVERICA: Ali si dobro premislil? Če se boš vrnil, boš izgubil svobodo.

KANARČEK: Dolgo sem tuhtal. Deklica Mojca me je imela rada. Ljubezen je tudi svoboda, čeprav je v kletki.

VEVERICA: Ne boš več mogel letati.

KANARČEK: Letal bom po sobi.

VEVERICA: To ni isto.

KANARČEK: Ne, ni, toda deklica Mojca bo spet vesela. Zdaj se je prenehala smejati, potem bo spet slišati njen zvonki smeh. Tudi na strašne poplave bo kmalu pozabila.

VEVERICA: Naj bo, če si se tako odločil. Kaj pa... kaj pa – jaz?

KANARČEK: Našla boš prijaznega veverička. Kako dolgo bi bila zadovoljna z mano, če bi švigala gor in dol po drevesu, jaz pa bi letal po zraku?

VEVERICA: Saj imaš prav, toda kadar gre za ljubezen, ni vse tako pametno in urejeno. Marsikaj je igrivo, poredno in celo neumno. Bila sva lep par, prav nič nama ni manjkalo.

KANARČEK: Toda tistega, kar se je zgodilo v preteklosti, se ne da kar tako izbrisati. Vedno so kakšne vezi, spomin na nasmehe in prijazne poglede.

VEVERICA: Oh, moj Kanarček. Prav zato te imam tako rada. Nikoli te ne bom pozabila. Bodi srečen tam, kamor si namenjen.

21. slika

OB POTI

SPLETNA POŠAST: Zdaj je napočil pravi trenutek. Tri, štiri, in prišli bodo otroci, porednice in poredneži. Skrijmo se in čakajmo.

SKUPINA OTROK: *Pridejo, se dotaknejo vrvi, vrv se pretrga, mreža se raztrga, otroci gredo mimo in se še naprej glasno smejejo in pogovarjajo; obnašajo se, kot da ne bi ničesar opazili.*

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Kaj je bilo to? Otroci so kar odšli, ne da bi karkoli opazili. Vrv se je pretrgala, mreža se je raztrgala... Nekaj se je zgodilo. Nekdo nam je prekrižal načrte. Joj, joj, kako sem besna in nejevoljna!

TELEFONSKI ŠKRAT: To vendar ni mogoče. Tako ne sme biti. Otroci, pridite nazaj! Morate se spotakniti, morate se ujeti v mrežo. *Od jeze se vrže na tla in brca z nogami.*

SPLETNA POŠAST: Kaj se je primerilo?

SPLETNA POŠAST, RAČUNALNIŠKA MIŠKA, TELEFONSKI ŠKRAT: *Jezno se pomikajo sem in tja, delajo prevale, se mečejo ob tla, sopihajo in rentočijo; iznenada padejo v globoko jamo, ki so jo izkopali Vrana, Veverica in Kanarček.*

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: *Se oglašča iz jame.* Padla sem v globoko jamo.

TELEFONSKI ŠKRAT: Jaz tudi, jaz tudi. Ojoj.

SPLETNA POŠAST: Pa še jaz. Priletela sem na poškodovano nogo. Kako boli!

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Temno je in strašno. Strah me je. Na pomoč!

TELEFONSKI ŠKRAT: Od groze se bom polulal.

SPLETNA POŠAST: Še tega je treba! Zdaj pa res ne boš lulal! Nehaj me brcati.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Spletna pošast, ti pa prenehaj kriliti z rokami.

TELEFONSKI ŠKRAT: O, groza! Na pomoč, na pomoč!

SPLETNA POŠAST: Kako me boli noga. Otroci so odšli. Nadvse brezbrizno so se obnašali. Lahko bi nam pomagali.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Pokličimo jih.

TELEFONSKI ŠKRAT, RAČUNALNIŠKA MIŠKA, SPLETNA POŠAST: Otroci, vrnite se! Pomagajte! Otroci, ali nas slišite? Pridite vendar!

Song 22

V strašni jami zdaj tičimo,
na svobodo si želimo.
Otroci, zvite spake, kje ste?
Rešite nas, saj prav dobro veste,
brez nas ste čisto fuč,
za vas smo veselje, zabava in radostna luč.
Spravite nas iz jame.
Če ne bo šlo,
pa pokličite mame.
Naj pridejo oče, teta, stric,
dajte, slišite vendar naš obupani klic.

22. slika

OB POTI

VRANA: Ali prav slišim? Nekdo vpije in kliče na pomoč.

VEVERICA: Kdo se oglašča? Kaj bi radi?

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Na pomoč! Padli smo v globoko in črno jamo. Rešite nas!

KANARČEK: Ali je to mogoče? V jamo ste padli? Kaj vse se primeri računalniškim miškam, telefonskim škratom in spletnim pošastim. Le kdo bi si mislil?

SPLETNA POŠAST: Rešite nas! Pomagala vam bom, da boste po internetu prepotovali ves svet.

VEVERICA: Zakaj neki pa bi to sploh želeli?

SPLETNA POŠAST: Tako se je treba odločiti. Prav vsi tako počnejo.

VRANA: Ni čisto tako. Rešili vas bomo le, če se bomo prej nekaj dogovorili.

SPLETNA POŠAST, RAČUNALNIŠKA MIŠKA, TELEFONSKI ŠKRAT: Seveda, seveda.

SPLETNA POŠAST: V vsem vam bomo ugodili, samo spravite nas iz te grozne luknje.

TELEFONSKI ŠKRAT: Zdi se mi, da mi po hrbtu leze deževnik.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Mene pa se je z grdo, mesnato nogo dotaknil krt. Fej in fuj.

VRANA: Dobro prisluhnite. Odgovorite na naslednja vprašanja. Ali boste ugrabili otroke?

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: Da. Mislim, ne, tega ne bomo storili.

VRANA: Boste otroke pustili pri miru?

TELEFONSKI ŠKRAT: Bomo. Da, bomo.

VRANA: Ne bodo postali vaši ujetniki?

SPLETNA POŠAST: Nikakor ne.

VEVERICA: Boste dovolili, da bodo otroci odšli na zrak, v naravo, v lutkovno gledališče in v hribe ter se smeli igrati s prijatelji?

TELEFONSKI ŠKRAT: Natanko tako se bo zgodilo. Še sam sem premišljeval, da bi bilo to zelo primerno.

KANARČEK: *Otrokom v dvorani.* No, včasih pa boste sedli tudi pred televizorje in k računalnikom, vzeli v roke prenosne telefone in gedžete in takrat se boste imenitno zabavali, ali ne? Tega pa ne boste počeli ves čas. Ne boste dovolili, da bi vas kdorkoli zaslužnil in vam vzel svobodo, sploh pa ne elektronske naprave. Igrali boste tudi računalniške igrice, vendar samo določen čas, potem pa boste stekli na prosto, globoko vdihnilili s polnimi pljuči in se zapodili za žogo. Sedli boste na tricikel ali zajahali kolo in se spretno odpeljali po poti. Telefone boste pustili doma.

VEVERICA: *Otrokom v dvorani.* Dvorišča bodo spet polna otrok. Tam ne bodo samo parkirišča. Spet se boste igrali v peskovnikih. Zaradi avtomobilov so jih zasipali, vi pa jih boste dobili nazaj. Prišli boste tudi v park, kajne otroci?

VRANA: *Otrokom v dvorani.* Lepo vam bo v gozdu. Otroci, ali bo tako?

KANARČEK: *Otrokom v dvorani.* Ali boste spet posegali po knjigah? Listali po slikanicah in prisluhnili pravljicam, ki vam jih bodo brali mamice in očki? Se boste z babicami in dedki dolgo pogovarjali in jim odnesli smeti v smetnjak, seveda ločeno, kot je treba? Papir posebej, drugim odpadke od hrane, navadne smeti tja, kamor sodijo... Plastiko v poseben keson.

VEVERICA: *Otrokom v dvorani.* Spet boste imeli prave prijatelje in življenje bo lepo.

SPLETNA POŠAST: No, naj bo tako, če že hočete. Toda pozabili ste na nas, ki trpimo v globoki jami. Spravite nas ven!

VRANA: Da, tako bomo storili, vi pa nam morate obljubiti naslednje: svečano obljubljam, da bodo otroci svobodni. Živeli bodo, kot jih vzgajajo doma in v šoli, nikoli ne bodo postali vaši sužnji in ujetniki. Ali obljubite, da bo tako?

SPLETNA POŠAST, RAČUNALNIŠKA MIŠKA, TELEFONSKI ŠKRAT: Obljubimo.

VEVERICA: Bravo, tako je tudi prav. *Trojici, Računalniški miški, Spletni pošasti in Telefonskemu škratu, spusti vrv, da se drug za drugim rešijo iz jame; Veverica, Vrana in Kanarček jih z vso močjo povlečejo iz nje.*

VRANA: Skoraj bi pozabila. Mrežo, v katero ste hoteli ujeti otroke, in vrv ste ukradli. Krasti se ne sme. To bi že lahko vedeli, saj imate računalniške možgane. Kar tako nekemu nekaj vzeti, to pa je res grdo. Ali obljubite, da boste mrežo in vrv, ki ste ju ukradli, vrnila?

SPLETNA POŠAST, RAČUNALNIŠKA MIŠKA, TELEFONSKI ŠKRAT: Obljubimo.
Bomo. Seveda ju bomo vrnil.

VEVERICA: Zdaj je vse, kot je treba. Primimo se za roke in zaplešimo v krogu.

RAČUNALNIŠKA MIŠKA: To bo malce težko. Žal nimam rok.

SPLETNA POŠAST: Spravi se na mojo ramo. Sedela boš na njej in zaplesala z nami.

TELEFONSKI ŠKRAT: Imenitno, petje in ples. Vedno sem bil dober plesalec. Hi, hi.

VSI: *Plešejo v krogu in pojejo.*

Song 23

Zdaj bomo jamo prekrili

in novo življenje odkrili.

Otroci bodo včasih pred računalniki v sobah,

še večkrat pa na travnatih preprogah.

Stekli bodo na plan,

poiskali prijatelje

in se igrali ves dan.

Še bo lepo,

med nami sovraštva ne bo.

Z a s t o r